

undgaas, naar det var en frivillig Tilladelse, vedkommende Skovejer gav til Færdsel; i saa Tilfælde vilde de besøgende i Skovene lettere bringes til at opføre sig paa en rimelig og sømmelig Maade. Det var med andre Ord Frygten for, at Tilladelsen skulde blive kaldt tilbage, der skulde være det bedste Korrektiv. Det ærede Medlem nævnte Tilfælde, hvor Massen var optraadt paa en utaalelig Maade, eller hvor badende var optraadt paa en usømmelig Maade, men jeg forstod ikke rigtig Sammenhængen, medmindre det ærede Medlem opfattede Sagen saaledes, at naar Tilladelsen blev givet frivillig, var der Grund til at vente, at man vilde optræde paa en sømmelig Maade.

Det, der ligger bagved, er altsaa, at Tilladelsen kan tilbagekaldes, og det skulde med andre Ord være Frygten for, at den vilde blive tilbagekaldt, der skulde være det afgørende. Jeg tror, det er et daarligt Lovgivningsmotiv. Jeg tror, det er meget bedre, at den store Befolkning gennem Frihed og fri Adgang til Færdsel i Skovene og ved Strandbredderne kommer til Erkendelse af og Respekt for Fællesinteresserne, bliver klar over, at det er ganske urimeligt, at Enkeltmand skal kunne skade eller tilintetgøre de Skønhedsværdier, som hele Samfundet er interesseret i, med andre Ord: bryde de fælles Interesser. I samme Forhold som den Tanke og Overbevisning trænger igennem, at det er Fællesinteresserne, det drejer sig om, vil Faren for den Slags Overgreb, som det ærede Medlem taler om, svinde bort.

Jeg nævnte, da jeg første Gang havde Ordet, et enkelt Tilfælde, den Gang faldt det mig rent tilfældigt ind, men jeg tror, der er Anledning til at gentage det. Tænk, som jeg sagde den Gang, paa Frederiksberg Have, tænk paa den store Plæne med den Mængde af Blomsterbusketter, som findes der, som Tusinder, ja, hundrede Tusinder Mennesker glæder sig ved om Foraaret. Det vilde jo blive betragtet med den yderste Grad af Forargelse, hvis nogen brød ind og foretog Ødelæggelse der. Det er netop den Vej, man skal gaa. Jeg fremhævede ogsaa, at der findes dog Straffebestemmelser for Overtrædelser, og man kan jo diskutere, hvorvidt de er tilfredsstillende eller ej, men hvad der er Hovedsagen, er at naa frem til, at hele Befolkningen naar til fuldkommen Respekt for, hvad der er fælles Interesser, Interesser for alle, og det tror jeg er en meget bedre Vej at gaa end den at appellere til Frygten for, at den frivillige Tilladelse skal blive kaldt tilbage.

Med Hensyn til Skovpolitilovforslaget

har jeg kun en enkelt Bemærkning at gøre. Jeg nævnte det for Resten, da jeg i Gaar havde Ordet, men den højtærede Landbrugsminister kom ikke ind derpaa. Det vedrører Lovforslagets § 2 d., hvori der staar, at Skove, paa hvilke der hviler Fredskovspligt ifølge tinglæst Deklaration, falder ind under Loven. Jeg tror, det bliver nødvendigt i Udvalget at komme ind paa en nærmere Prøvelse og Undersøgelse af, hvad der egentlig forstaas ved dette. Selve Ordet Fredskovspligt er efter min Mening ikke klart. Man kan ikke deraf faa nogen Sikkerhed for, om det er Meningen at give fri Adgang til Færdsel; selve Udtrykket leder nærmest Tanken hen paa Fredning, paa, at vedkommende har forpligtet sig til ikke at fælde den paagældende Skov, som een Gang er blevet tilvejebragt. Men det, det saa kommer an paa, er: Hvad forstaas der ved tinglæst Deklaration? Hvad staar der i disse tinglæste Deklarationer? Jeg maa indrømme, at jeg for mit Vedkommende savner Kendskab til dem. Jeg er tilbøjelig til at tro, at de ikke er ensartede, at de er forskellige i de forskellige Dele af Landet. Netop derfor peger jeg paa det her og siger, at den Bestemmelse maa være Genstand for en nærmere Undersøgelse og Prøvelse i det kommende Udvalg.

Holstein: Paa den højtærede Landbrugsminister skal jeg ikke anvende megen Tid. Han er, i hvert Fald naar vi diskuterer Lovgivningsanliggender, en afskrækkende Repræsentant for Almenheden. Derimod vil jeg gerne anvende en hel Del Tid paa den højtærede Justitsminister, som forsøgte at give en retslig Begrundelse af de Nybestemmelser, som foreslaas indført her paa væsentlige Punkter, nemlig med Hensyn til den saakaldte Færdselsret i Skovene og Færdselsret paa Strandbredden.

Den højtærede Justitsminister har ikke anført Argumenter, forekommer det mig, af en saadan Vægt, at de, der har tvivlet om en saadan offentligretlig Servituts Lovmedholdelighed, er blevet overbevist. I sit Indledningsforedrag begyndte han med at fremhæve, at „en udvidet Adgang til Naturen blev givet til dem, som ikke har haft Raad til at ekspropriere de kønneste Steder til deres egen private Raadighed.“ Det er, forekommer det mig, en Betragtning, som i nogen Grad smager af den Ejendomsrets-betragtning, som var de klassiske franske Socialisters i Begyndelsen af det nittende Aarhundrede, nemlig denne, at Privat-ejendomsretten er Tyveri, og at det i Virkeligheden er de private, der har eksproprieret